

မြန်မာအိမ်ရာစာပေ

မယ်ခိုင်

တ မန် တော်

(အချစ်လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်)

မျက်ဝန်းလေးကြားက

မခွဲတရို့ဆိုသောစကားက

ချစ်တယ်

လေညင်းလေးကလည်း

ချစ်တယ်လို့

ဝိုးတဝါး ဆိုပြန်တယ်။

လျှောက်လမ်းဝဲယာက

ခရေပွင့်လေးတွေ

ငါ့ကို ပြုံးပြနေခဲ့တယ်။

ကံ့ကော်တွေက ငေးမောအားကျနေခဲ့တယ်

ပိတောက်တွေက ငေးမောနေခဲ့တယ်

ငါ့ခြေလှမ်းတွေက မာန်ဝင့်လို့ ပေါ့

ဒါပေမဲ့ . . .

ခတ္တာကတော့ ငါ့ကို လှောင်ပြောင်လိုက်ပြီ

ဘာလို့ လဲဆိုတော့

ငါက အမုန်းကို ခလုတ်တိုက်ရတော့မှာ လေ။

အခန်း (၁)

မီးခဲရဲပေါ်တွင် တံစို့ထိုးပြီး ကင်ထားသော သမင်ပျိုသားသည် မီးအရှိန်ကြောင့် ရဲပြီး ခြောက်သွေ့နေသည်။ ။

တငွေငွေတောက်လောင်နေသော မီးလင်းဖိုထဲ ထင်းစ ထိုးထည့်လိုက်သူ၏ မျက်ရည်စက်သည် မီးကျိုးခဲပေါ်ကျသွား၏။

“မငိုပါနဲ့ နန်းရယ်၊ ဝဋ်ကြွေးလို့ မသတ်မှတ်ဘဲ မိသားစုကိုရော ရွာကိုပါ ပေးဆပ်လိုက်တယ်လို့ ပဲ သဘောထားလိုက်ပါ”

ဝါက နန်း၏ ပခုံးကို ကြင်နာစွာပွေ့ဖက်ပြီးဆိုလျှင် နန်းသည် မျက်ရည်စအကြွင်းအကျန်များကို ပဝါစလေးဖြင့် သုတ်ရှာသည်။ ။ သို့သော် နန်း၏ မျက်ရည်တွေက ခမ်းသွားခြင်းမရှိပေ။

“ဟဲ့ . . . မင်းတို့ နှစ်ယောက် မပြင်ဆင်ရသေးဘူးလား၊ ဝါ . . . နန်းကို ခေါ်သွားတော့၊ ဟိုမှာ ပွဲကစတော့မယ်”

သူကြီးကတော် ဆောင်ခတ်က အသံကျယ်နှင့် ဆိုလာတော့မှ နန်းက မျက်ရည်များကို ကပိုကရို သုတ်ရှာသည်။ ။

“အသားက ကျက်ပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆောင်ခတ် . . . ကျက်ပါပြီ။ မီးခဲလျော့ထားတယ်”

“ဝက်မီးဖုတ်ရော”

“နည်းနည်းလိုဦးမယ်။ တောင်ထိပ်တစ်ခါတက်စာလောက်ဆို ကျက်တော့မှာ ပါ”

“ကဲ ကဲ . . . သွားကြတော့၊ သွားတော့၊ ဘာလဲ . . . နန်းက ငိုနေတာ

လား”

ဆောင်လို အကြီးအကဲက မေးသော်လည်း နန်းက မဖြေချေ။ ဖြေလို ကံပါက နန်းအသံအစ်အစ်ကို သတိပြုမိသွားပြီး အဆူခံထိမှာ စိုးသည် ။

“နန်းနေရာမှာ ငါဆိုလည်း ဝမ်းနည်းမှာ ပါပဲ ဆောင်ခတ်”

မိမိ၏ နာမ်စားကို ငါဟု သုံးနှုန်းသည် မှာ ရိုင်းသည် ဟု မဆိုပါ။ အသက်ကြီးငယ်မရွေး မိမိကိုယ်မိမိ ကျွန်တော်၊ ကျွန်မဆိုသည့် ဝေါဟာရကို သုံးလေ့မရှိပါ။

“ဘာဝမ်းနည်းစရာရှိလို့ လဲ။ လူဆိုတာ အချိန်တန် မိသားစုဘဝ တည်ဆောက်ကြရတာပဲလေ။ ဒါက မျိုးနွယ်ရဲ့ တာဝန်”

“နန်းက ဝမ်းနည်းတာက အဲဒါကို မဟုတ်ပါဘူး။ ဆောင်ခတ်”

ဝါက ကြားခံနယ်အဖြစ် ဝင်ရှင်းပေးသည် ။ နန်းကတော့ ဆောင်ကို လှည့်မကြည့်ဘဲ မီးတင်း၍ ရဲနေသော သမင်ကြီးကိုသာ အဓိပ္ပာယ်မရှိ ငေးမောနေမိသည် ။

“အေး . . . ငါတို့ ရွာမှာ သူရဲကောင်း ထွက်မလာတာက ဆိုးတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ . . . နန်းမှာ မျှော်လင့်ချက်ရှိပါတယ်။ လူပျိုငါးယောက် တိုက်ရည်ခိုက်ရည်ပြိုင်ပြီး အနိုင်ရသူကို သူရဲကောင်းခန့်မှာ ပဲ။ ရွာသူကြီးက တော်ဖြစ်မည့် အရေး ဘာကိုဝမ်းနည်းနေသလဲ”

“အို ဆောင်ရယ် . . . ရွာထဲကလူတွေရဲ့ လက်ရည်ကို ဆောင်လည်း သိပြီးသားပဲ။ သူရဲကောင်းပေါ်ထွက်မလာရင် နန်းက လူပျိုတွေရဲ့ ပျော်တော်ဆက် လုပ်ရမှာ လေ”

“အဲဒါတွေ ခက်တာပဲ။ ပျော်တော်ဆက်လုပ်ရတော့ရော အရေးလား နန်းရယ်။ မင်းရဲ့ အမေ မုဆိုးမ မောလုံ မပူမပင်နေရတာပေါ့”

ဆောင်ခတ်၏ စကားသည် မှန်သင့်သလောက်လည်း မှန်၏။
ထို့ကြောင့် ဝါသည် နန်းဘက်မှ လိုက်မပြောလိုတော့ပေ။

ဒီထက်သာသာပြောပါက လူကြီးကတော်ကို မထီမဲ့မြင်ပြုရာရောက်
တယ်ဆိုပြီး သစ်ပင်တွင် နှစ်ညမျှ ကြိုးတုပ်ခံရနိုင်ဖွယ်ရှိသည် ။

“ကဲ ကဲ . . . သွား ပြင်ဆင်ကြတော့။ ပွဲက လထွက်ရင် စမယ်”

ဆောင်ခတ်စကားကြောင့် နန်းကို ဝါက တွဲခေါ်ပြီး ထွက်လာခဲ့၏။

“နန်းရယ် . . . အရမ်းလည်း ဝမ်းမနည်းပါနဲ့ ။ မင်းကို ငါက မစာနာ
လို့ တော့ မဟုတ်ပေမယ့် ဆောင်စကားက အမှားမှ မပါဘဲ”

“တစ်ခါတစ်ရံတော့ ငါ့ဘဝကို ငါရင်နာတယ် ဝါ။ ငါ့ကို ဒီရုပ်ရည်မျိုး
ဖြစ်အောင် ဘာလို့ များ မွေးခဲ့သလဲ မသိဘူး”

“အဆိုးချည်း မတွေးပါနဲ့ နန်းရယ်။ ကံတရားကို ဘယ်သူမှ မမြင်နိုင်
ပါဘူး။ ဒီည သူရဲကောင်းတစ်ယောက် ပေါ်ကောင်းပေါ်လာနိုင်ပါတယ်။
ကဲ . . . လာ မင်းကိုငါ ပြင်ဆင်ပေးမယ်”

ဝါသည် မီးအိမ်ကို လက်မှာ ဆွဲပြီး နန်းကို ချောင်းစပ်သို့ ခေါ်လာ၏။

ချောင်းစပ်တွင် နန်းကို ရေချိုးပေးမည့် အပျိုများ ရောက်နှင့် ပြီးဖြစ်
နေသည် ။

“နန်း . . . မင်းကို ငါတို့ အားကျပါတယ်”

ထိုအသံသည် နန်းနှလုံးသားထဲ တုန်ခါသွား၏။ နန်းအဖြစ်က အား
ကျစရာကောင်းနေလို့ လား။ ရွာမှာ သူရဲကောင်းပေါ်ထွက်မလာပါက
ရွာရှိ လူပျိုငါးယောက်၏ ပျော်တော်ဆက်လုပ်ရမည့် အဖြစ်က အားကျစ
ရာတဲ့ လား။

နန်းရောက်နေသောနေရာက အစွန်းတစ်ဖက်မှာ မြင်နေ၏။ သေလျှင်မြေကြီး ရှင်လျှင်ရွှေထီးဖြစ်ရမည့် ကိန်း ဆိုက်နေသည် ။

သူရဲကောင်းပေါ်လာပါက ထိုသူရဲကောင်းသည် ရွာလူကြီးအဖြစ် တာဝန်လွှဲပြောင်းခံရပြီး ရွာ၏ အလှဆုံးနန်းနှင့် လက်ထပ်ရမည်။ နန်းကလည်း အလိုအလျောက် လူကြီးကတော်ဖြစ်မည်။ အကယ်၍ သူရဲကောင်းပေါ်လာပါက နန်းကို နှစ်သက်နေသော လူငါးယောက်၏ ဆန္ဒကို ဖြည့်ပေးရန် နန်းက လှပဂေး လုပ်ရမည်။ သို့သော် ထိုငါးယောက်လုံးက နန်း၏ စားရေးနေရေးကို တာဝန်ယူရပြီး နန်း၏ မိသားစုကို စောင့်ရှောက်ရမည် ဖြစ်၏။ နန်း တစ်ဦးတည်း အနစ်နာခံလိုက်ရုံနှင့် နန်း၏ မောင်လေးထုံလည်း ဒုက္ခအပေါင်းမှ ကင်းငြိမ်းသွားမည်ဖြစ်သည် ။ တောလည်မထွက်နိုင်တဲ့ မိခင်မုဆိုးမကြောင့် နန်းတို့ မောင်နှမ ငတ်ခွဲရပေါင်းလည်း မနည်းတော့ပါ။ လူကြီးက ဝေငှသော ရိက္ခာကလည်း နည်းလွန်း၍ ဗိုက်သုံးခုကိုပြည့်အောင် မစွမ်းဆောင်နိုင်ပါ။

“ကဲ . . . နန်း အချိန်မရှိဘူး”

ဝါသည် ပြောပြောဆိုဆိုပင် နန်း၏ ကိုယ်ပေါ်မှ ခြုံတဘက်ကို ဆွဲချတ်လိုက်သည် ။

ကိုယ်လုံးတည်းဖြစ်သွားသောနန်းသည် တောပန်းများ စိမ်ထားသော သစ်စည်ထဲ ဝင်လိုက်၏။

နန်း၏ ဆံပင်များကို အပျိုများက တရော်ကင်ပွန်းဖြင့် လျှော်ပေးကြသည် ။ နန်း၏ နှာဖျားတွင် ရနေသော မွှေးရနံ့သည် နန်းကို ကောင်းစွာ ခြောက်လန့်နေ၏။

နန်းသည် လည်း ဝါတို့လိုပင် ကြိုက်သူကြိုက်သားရှိမှ လက်ထပ်လိုသည် ။ အခုတော့ နန်း၏ ဘဝက လှောင်အိမ်ထဲ အလှကြည့်ခံထားရသ

ည့် ငှက်ငယ်တစ်ကောင်နယ် ပြုသမျှနုရတော့၏။

ဝါအပါအဝင် အပျိုများ ဆင်မြန်းပေးသော ဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်လိုက်ရ၏။ ဆံပင်ကို ရေခြောက်အောင်သုတ်ပြီး ဦးခေါင်းထိပ်တွင် ပန်းတို့ဖြင့် ဆင်ယင်ထားသော ကွင်းစွပ်လေးကို စွပ်ချလိုက်သည်။ ပြီးနောက် မျက်နှာကို နီနီရဲရဲ လိမ်းခြယ်လိုက်ရုံဖြင့် နန်းက လှပသော သတို့သမီးလေး ဖြစ်၍ နေပါပြီ။

သို့သော် ပါးပေါ်မှ အနီကြောင်းကို ဒေါင့်ဖြတ်စီးနေသော မျက်ရည်က ရုပ်ဆိုးအကျည်းတန်စေသည်။

“မငိုပါနဲ့ နန်းရယ် . . . ပွဲမှာ သာ အဲဒီလိုမျက်ရည်ကျနေရင် မောလုံက စိတ်မကောင်းဖြစ်မှာ ပေါ့”

မောလုံဆိုသည် မှာ နန်း၏ မိခင်ဖြစ်သည်။ နန်းတို့ သည် မောမျိုးနွယ် ဖြစ်၏။ နန်း၏ ဖခင်က ငါးခတ်သောမုဆိုးဖြစ်သည့် မောဆွန်။ သို့သော် ဖခင်သည် နန်း၏ မောင်လေး မောထုံမွေးသောနေ့မှာ ပင် တောင်ကျချောင်းရေကြောင့် ရေထဲနှစ်မြုပ်သေဆုံးခဲ့ရသည်။ ယခုဆိုလျှင် မောထုံ၏ အသက်က ငါးနှစ် ဖြစ်၏။ နန်းတို့ သားအမိ ဤငါးနှစ်အတွင်း ငတ်တစ်လှည့် ပြတ်တစ်လှည့် နေထိုင်ခဲ့ရသည် ကို ရွာသားများအားလုံး အသိဖြစ်သည်။ မောထုံသည် အာဟာရချို့တဲ့ ရှာသောကြောင့် ရွယ်တူများ နှင့် နည်းမတူချေ။ ပိန်ပြီးပျော့ပျောင်း၏။ အားနည်းသောကြောင့် လမ်းပင် ကောင်းကောင်း မလျှောက်နိုင်ပါ။ မောထုံသည် အာဟာရလို၏။ အသားနှင့် ငါးကို ထမင်းနှင့် အဆင်ပြေပြေ စားဖို့ လိုသည်။ နန်း၏ မိခင်မောလုံလည်း အာဟာရနည်းပါး၍ အရိုးပေါ်အရေတင်ဖြစ်နေသည်။ မိခင်နှင့် မောင်လေးကို ကယ်ဖို့ အရေး နန်းသည် လူကြီးကတော်လုပ်ဖို့ သာ ရှိတော့၏။ သို့သော် ကံဆိုးသော နန်းအတွက် သူရဲကောင်း ပေါ်

ထွက်မလာပေ။ ဘဝ ဘဝတွေက နန်း ဝဋ်ကြွေးများ ခဲ့သည် ထင်ပါရဲ့ ။

“သတို့ သမီး ရောက်လာပါပြီ . . . ဒုန်း ဒုန်း ဒုန်း ”

ကြေးမောင်းကို သုံးချက်ထုလိုက်ရုံဖြင့် နန်း၏ ခေါင်းပေါ်တွင် ခြံထားသော ပဝါစကို ဝါက ဖြုတ်လိုက်သည် ။

နန်း ပထမဆုံးမြင်လိုက်ရသည် က မီးပုံကြီးထိပ်မှ လူကြီး။ ယခင်က ရွာသူရဲကောင်း ဆောင်ဝမ်။ သူ၏ ဘေး၌ ကျက်သရေရှိစွာ ထိုင်နေသူ က လူကြီးကတော် ဆောင်ခတ်။

ဆောင်ခတ်နှင့် ဆောင်ဝမ်တို့ ဝိုင်းရံကာ ထိုင်နေကြသော ရွာ၏ သက်ကြီးရွယ်အိုများ ။ ပြီးနောက် ဟိုတစ်စု ဒီတစ်စုထိုင်နေကြသော ရွာသူရွာသားများ ။

ပြီးနောက် ကြိုးဝိုင်းထဲမှ လူရွယ်ငါးဦး။

အားလုံးသောပရိသတ်များ သည် နန်းထံသို့သာ အကြည့်များ စုပြုံထားကြသည် ။

နန်း၏ ခြေလှမ်းများ သည် လေးလံနေသည် ။ ခြေလှမ်းကို ကြွကြွ လေးလျှောက်ကာ နန်းအတွက် ပြင်ဆင်ထားသော ခုံဆီ လျှောက်သွားဖို့ အရေး ဝန်လေးနေမိသည် ။

“နန်း . . . သွားမယ်လေ”

ဝါသည် နန်း၏ ညာလက်ဖဝါးကို ဖွဖွလေးကိုင်ကာ သတိပေးသည် ။ နန်းမသွားလိုပါ။ နန်းရင်ထဲရှိသည့် အတိုင်းဆိုလျှင် ဤမီးပုံကြီးနှင့် ဝေးရာသို့ ထွက်ပြေးသွားချင်သည် ။ တောနက်နက်ကြီးထဲသို့ ခြေဦးတည့်ရာ ပြေးသွားချင်သည် ။ ပျော်တော်ဆက်လုပ်ရမှာ ထက်စာလျှင် ကျားအစာသာ ဖြစ်လိုက်ချင်တော့သည် ။ သို့သော် နန်းသည် ဤသို့ မို

က်ရူးရဲမဆန်သင့်မှန်း သိသည် ။

နန်းထိုင်ရန်ပြင်ဆင်ထားသော ခုံအနီးတွင် ကျုံ့ကျုံ့လေးထိုင်နေရှာသော မိခင်နှင့် မောင်လေးထံ လှမ်းကြည့်လိုက်သည် ။ မိခင်၏ မျက်ဝန်းများ သည် ပြာလဲ့နေရှာသည် ။ မသွားပါနဲ့ ၊ ထွက်မပြေးသွားပါနဲ့ ဟု အသနားခံနေသယောင်ရှိသည် ။ ထိုမျက်လုံးများကို နန်း လျစ်လျူမရှုရက်ပါချေ။ နန်းသာထွက်ပြေးသွားပါက မောမိုးနွယ်သည် ဤရွာတွင် မျက်နှာပြပုံစရာမရှိအောင် အရှက်ရလိမ့်မည်။ ရွာသားများ ၏ ကြည်ထားခြင်းကို ခံရလိမ့်မည်။ နန်း မလုပ်ရက်ပါချေ။

“နန်း . . . သွားရအောင်လေ”

အပျိုများ သည် နန်းကိုခြံရံပြီး ပို့ဆောင်ပေးသည် ။ ခြေလှမ်းတိုင်းတွင် နန်းရင်ဘတ်တွေက ဆစ်ဆစ်နာသလို ခံစားရသည် ။ ခုံကြီးနှင့် နီးလာလေ နန်းရင်ထဲ တုန်ယင်လေဖြစ်ရ၏။

ပြီးသွားပါပြီ။ နန်းဆိုတဲ့ မိန်းကလေး သေဆုံးသွားပါပြီ။ ယခုအချိန်မှာ နန်း ဆုတောင်းနိုင်တာက တစ်ခုတည်း ဖြစ်၏။

“သူရဲကောင်း ပေါ်ထွက်လာပါစေ”

နန်းရင်ထဲ အသံတိတ် ဆုတောင်းမိသည့် တစ်ခုတည်းသော ဆန္ဒဖြစ်သည် ။

“ဒုန်း ဒုန်း ဒုန်း”

ဒုတိယအကြိမ် မောင်းသုံးချက်ထုလိုက်ပြန်သည် ။ အစဉ်အလာအရ သတို့ သမီးရောက်လာသောအခါ စားသောက်ဖွယ်ရာများ တည်ခင်းကျွေးမွေးမည့် အစီအစဉ်ဖြစ်သည် ။

နန်း ခုံတွင် ထိုင်လိုက်သည် နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အိမ်ထောင်ရှင်အမျိုး

သမီးများ သည် ထိုင်နေရာမှ ထကာ မီးပုံဘေးတွင် အနွေးခံထားသော သမင်သားကင်ကို တံစို့မှ ဖြုတ်သည် ။

ပြီးနောက် အထစ်ထစ် ခုတ်ပိုင်းကာ ပထမအခြမ်းကို ရပ်ရွာလူကြီး ဇနီးမောင်နှံထံ ဦးချပြီး ကျန်အသားများကို အုပ်စုလိုက် မျှတအောင်ဝေ ငှသည် ။ ပြီးနောက်၊ မီးလင်းဖိုအောက်ရှိ မြေကိုတူးသည် ။ မီးဖိုမြေသား အောက်တွင် တစ်ရက်တိတိ မြှုပ်နှံထားသော ဝက် တစ်ကောင်ကို ဆယ် ထုတ်ကြသည် ။

အကောင်လိုက်အမွှေးရိတ်၊ ကလီစာထုတ်ကာ သန့်ရှင်းပြီး ကလီစာ ကို ဝမ်းတွင်းပြန်ထည့်၍ ဆားနှင့် အမွှေးအကြိုင်တို့ သိပ်ပြီး မြေငွေ့မီး အပူတို့ ဖြင့် နူးပြီး ကျက်စေသည့် ဝက်မီးဖုတ်ဖြစ်သည် ။

အိမ်ထောင်ရှင်အမျိုးသမီးများ သည် ထိုဝက်မီးဖုတ်ကို အပိုင်းပိုင်းဖြုတ်ပြန်သည် ။ ပြီးနောက် ကောင်းပေ့ဆိုသော ပေါင်သားကို ဦးဦးဖျားဖျားပင် နန်းတို့ မိသားစုသုံးယောက်ရှေ့သို့ ချပေးသည် ။ ပြီးနောက် ရပ်ရွာလူကြီးတို့ ဇနီးမောင်နှံရှေ့ ။ ပြီးနောက် အုပ်စုဖွဲ့ထိုင်နေသူ များ ရှေ့သို့ လောက်ငှအောင် ဝေ၏။

အသားများ တည်ခင်းပြီးသည် နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အိမ်ထောင်ရှင်အမျိုးသားတို့ ထမ်းသယ်လာသော အရည်များကို ဝါးဆစ်ခွက်ထဲထည့်ကာ ရှိသမျှ လူအားလုံးသောက်နိုင်ရန် တစ်ခွက်စီ ဝေငှပေး၏။

ထိုအရည်သည် နှစ်ချို့သစ်သီးရည်ဖြစ်သည် ။ အင်အားဖြစ်စေသလို မူးဝေစေ၏။ တစ်ရွာလုံးက ထိုအရည်ကို တပ်မက်စွာ သောက်ကြသည် ။ ထိုအရည်သည် ဤသို့လိုပွဲတော်ညမျိုးမှ ကြုံတောင့်ကြုံခဲ သောက်ရလေ့ရှိသည် ။ သာမန်နေ့များ ဆိုလျှင် ထိုအရည်မျိုးကို မသောက်ရဟု

ရွာလူကြီးက တင်းကျပ်သောဥပဒေ ထုတ်ထား၏။

“ကဲ . . . ပွဲတော်စမယ်”

ရွာလူကြီးဆောင်ဝမ်း၏ အသံနက်ကြီး ထွက်ပေါ်လာသည် ။ ထိုအခါ ကျွက်ကျွက်ညံနေသောလူသံများ သည် မီးကို ရေဖြင့် ငြိမ်းလိုက်သလို ငြိမ်ကျသွား၏။

“မောနန်း . . . ဒီရှေ့ထွက်လာပါ”

အာဏာပြင်းသော လူကြီးဆောင်ဝမ်း၏ အမိန့်ကို ရွာနေလူသားအား လုံး မည်သူမျှ မလွန်ဆန်ဝံ့ချေ။ နန်းသည် ဆောင်ဝမ်း၏ အမိန့်ကို မလွန်ဆန်ဝံ့ရုံမက မျက်နှာထားတင်းသော ဆောင်ဝမ်းကို ဖိန့်ဖိန့်တုန်အောင် ကြောက်ရသည် ။

ဆောင်ဝမ်းကိုကြောက်သည် ကတစ်ကြောင်း၊ မိမိအပေါ်မေတ္တာရှိနေသော လူပျိုများကို ကြောက်သည် ကတစ်ကြောင်း၊ နန်း၏ ခြေလှမ်းများသည် ပုံမှန်မလှမ်းနိုင်တော့ပေ။ ထို့ကြောင့် ဝါက နန်း၏ လက်ကိုတွဲပြီး လူပုံအလယ်သို့ ခေါ်လာသည် ။

နန်းသည် ဝါ၏ လက်ကို ခိုင်မာစွာ ဆုပ်ကိုင်ထားသည် ။ မသွားပါနဲ့ ၊ ငါ့နားမှာ အတူနေပေးပါဟု တောင်းဆိုချင်လှပေမယ့် ဝါက နန်းကို လူပုံအလယ်တွင် တစ်ယောက်တည်း ထားသွားခဲ့ပြီ ဖြစ်၏။

နန်း၏ မျက်လုံးတွင် မျက်ရည်ကြည်တို့ လင်းလက်နေသော်လည်း ကညင်ဆီမီးတိုင်အောက်တွင် ထိုမျက်ရည်များက ပျောက်ကွယ်နေလေသည် ။

“အင်ဘွမ်ခေါင်၊ ခမ်းမောင်၊ ဆောင်တက်၊ ထဝမ်ရီ၊ ထဝမ်ဆိုင်း”

ရွာလူကြီးသည် လူပျိုငါးဦး၏ နာမည်ကို ရွတ်ဆိုသည် ။ နန်းတို့ မူး

ဝေရွာတွင် လူဦးရေတစ်ရာခန့်ရှိသည် ။ ကလေး၊ သက်ကြီးရွယ်အိုနှင့် အိမ်ထောင်ရှင်အမျိုးသားများကို ဖယ်လိုက်သောအခါ လူပျိုခုနစ်ယောက် ထွက်လာသည် ။ ထိုအထဲမှ လူပျိုငါးဦးသည် လူကြီးဆောင်ဝမ်ထံ မောနန်းကိုသာ တောင်းခံကြသည် ။ ထို့ကြောင့် ဤသို့ ပွဲတော်ဖြစ်လာခြင်း ဖြစ်၏။

ယောက်ျားပျိုငါးဦး အတောင်းခံရသော မောနန်းကို ရွာ၏ အလှဆုံး မိန်းမပျိုအဖြစ် သတ်မှတ်သည် ။ ထိုမိန်းမချောသည် သူရဲကောင်းနှင့် သာ ထိုက်တန်သည် ဟူသော အယူအဆမျိုးသည် ရှေးအစဉ်အဆက် လက်ဆင့်ကမ်းလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။ သို့သော် ဆောင်ဝမ်၏ နောက်မျိုးဆက်များ တွင် သူရဲကောင်းဆို၍ မူးဝေရွာ၌ ထွက်ပေါ်မလာပေ။

“ကဲ . . . စည်းမျဉ်းစည်းကမ်းတွေကို မင်းတို့ သိပြီဖြစ်လို့ ငါက အကျယ်ချဲ့ပြီး လေကုန်ခံမပြောတော့ဘူး။ အခု မင်းတို့ တွေက ပြိုင်ဘက်တွေဖြစ်တယ်။ မောင်းထုလိုက်တာနဲ့ ပွဲစမယ်။ အသားတစ်ကင်ကျက်ချိန်ထိ အနိုင်အရှုံးမကွဲပြားရင် မောနန်းကို မင်းတို့ အားလုံး အလှည့်ကျပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရှိတယ်။ ကဲ . . . စမယ်”

ရွာလူကြီးသည် စကားကို တိုတိုတုတ်တုတ်ပြောပြီး နေရာတွင် ဝင်ထိုင်သည် ။ ပွဲဝင်ကြမည့် လူပျိုငါးဦးသည် မောနန်း၏ လက်ဖျားကိုကိုင်ပြီး နမ်းသွားကာ ကြိုးဝိုင်းထဲ ပြန်ဝင်သွားကြသည် ။ မောနန်းသည် နေရာမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ချိန်ထိ ကြောက်စိတ်မပြယ်နိုင်သေးချေ။

“ဒုန်း ဒုန်း ဒုန်း”

မောနန်း၏ ကံကြမ္မာမောင်းက ထုလိုက်ပြီ ဖြစ်၏။ လှုပ်ရှားနေသော စိတ်တို့ ကို ဘယ်ပုံဘယ်နည်း ဖြေရမှန်းမသိချေ။ ပွဲလာလူထု၏

အာရုံများ သည် ကြိုးဝိုင်းသို့သာ ရောက်နေကြသည် ။

မောနန်းဘာလုပ်ရမလဲ။ ကံကောင်းစွာဖြင့် သူရဲကောင်းပေါ်ထွက်လာပါစေဟု ဆုတောင်းရမလား။

“သူရဲကောင်း ပေါ်လာပါစေ”

မောနန်းသည် အသံထွက်ဆုတောင်းလိုက်မိ၏။ မိမိ တစ်ကိုယ်ကြားသာရုံလေး ဆုတောင်းလိုက်သော်လည်း မောနန်း၏ လက်ကို တစ်စုံတစ်ယောက်က ဆုပ်ကိုင်ရှာသည် ။

“တစ်ယောက်က သူရဲကောင်းဖြစ်ရင် ကျန်တဲ့ လူတွေက သေပေးရမှာ ပေါ့”

ထိုအသံသည် တီးတိုးမျှသာဖြစ်သော်လည်း မောနန်းရင်ကို ထုရိုက်လိုက်သလို ဆူညံသွားသည် ။ အသံလာရာဘက်သို့ မောနန်းလှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ အသက်ငါးနှစ်မျှ ကောင်မလေးတစ်ယောက်။ သူက ထဝမ်းခါး။

မျက်လုံးပြာလေးနှင့် ကောင်မလေးဖြစ်သည် ။

“နင် ဘာလို့ ငိုတာလဲ မောနန်း။ တစ်ရွာလုံးက အပျိုတွေ နင့်ကို အားကျနေကြတာလေ။ ဒီနေ့ တစ်ရွာလုံးကလူတွေထဲမှာ နင်က အလှဆုံးပဲ”

“အဲဒီအလှက လူကို ဘယ်လောက်ထိ ဒုက္ခပေးသလဲဆိုတာ မင်းကြီးလာရင် သိလာမှာ ပါ ထဝမ်းခါး”

ထဝမ်းခါးသည် မောနန်းကို ပေကပ်ကပ်လေး စိုက်ကြည့်နေရှာသည် ။ ထဝမ်းခါးဝတ်ထားသော အင်္ကျီသည် ပေတူးတူး ခပ်စုတ်စုတ်လေးဖြစ်သည် ။ သို့သော် မောနန်းမှာ မူ သစ်လွင်သောအင်္ကျီကို ဝတ်ထားသည် ။

လူအများ ၏ အရေးထားခြင်းကို ခံရသည် ။ စားဦးစားဖျားကို စားရသည် ။ ကိုယ်ခန္ဓာအနံ့ မွှေးကြိုင်သည် ။ ထဝမ်ခါး၏ မျက်လုံးထဲတွင် မြင်ဖူးသမျှလူများကြား မောနန်းသာလျှင် အလှဆုံး ဖြစ်၏။

“မောနန်း . . . နင့်ခေါင်းက ပန်းကွင်းက အရမ်းလှတယ်။ ငါလည်း နင့်လို ပန်းကွင်းမျိုး ဝတ်ချင်တယ်”

“ဒါပေမဲ့ . . . မင်း အသက်ကြီးလာရင် ဒီလိုပန်းကွင်းကို မုန်းလာမှာပါ။ အကယ်၍ သူရဲကောင်းပေါ်လာလို့ အဲဒီသူရဲကောင်းကို မင်းသဘောကျရင်တော့ ဒီနေ့ ငါပြောတာကို မင်း မေ့ပစ်လိုက်လို့ ရတယ်”

“သူရဲကောင်းက ဘာလို့ မပေါ်တာလဲ”

“မင်းပဲ ပြောတယ်လေ၊ တစ်ယောက်သူရဲကောင်းဖြစ်ရင် ကျန်လူတွေ သေပေးရမယ်ဆို”

“အင်းလေ . . . သူတို့ က သူရဲကောင်းမှ မဟုတ်တာ။ ဆောင်ဝမ်ကပဲ သူရဲကောင်းလေ။ သူတို့ တစ်ယောက်မှ သူရဲကောင်း ဖြစ်လာမှာ မဟုတ်ဘူး ”

ထဝမ်ခါးသည် ပြောပြောဆိုဆိုပင် လည်ပင်း၌ ဆွဲထားသော ပန်းကုံးလေးကို ချွတ်ပြီး မောနန်းလည်ပင်း၌ စွပ်ပေးလိုက်သည် ။

“ဒါ . . . ဘာလဲ ထဝမ်ခါး”

“အားရှိတယ်လေ၊ နင် မငိုအောင်လို့ ပေါ့။ ဒီပန်းကုံး နင့်ဆီမှာ ရှိနေရင် နင် မငိုတော့ဘူး”

ထဝမ်ခါးသည် ပြောပြောဆိုဆိုပင် ထိုင်နေရာမှ ထရပ်သည် ။ ပြီးနောက် မောနန်းကိုကြည့်ပြီး နောက်ပြန်လျှောက်သွားသည် ။ မောနန်းကလည်း ထဝမ်ခါးကို လှမ်းကြည့်နေ၏။ ထဝမ်ခါးသည် မောနန်းနှင့်

ဝါးတစ်ပြန်ရိုက်အကွာအဝေးအရောက်တွင် ချာခနဲ လှည့်ပြီး ရွာလမ်းမ
ထဲ ပြေးဝင်သွားသည်။ ။

“ဒုန်း ဒုန်း ဒုန်း”

မောင်းထုသံသည် ထပ်မံ၍ ထွက်ပေါ်လာသည်။ ။ မောနန်း ဘဝကို
အဆုံးအဖြတ်ပေးလိုက်ပါပြီ။ မောနန်း ဆုတောင်းပြည့်ခဲ့လေပြီလား။

★

အခန်း (၂)

လမ်းဟူ၍ စနစ်တကျသတ်မှတ်ထားခြင်းမရှိသော မူးဝေရွာလေးသည် ရွာလယ်လမ်းမဟူ၍ မရှိချေ။ တဲအိမ်များကို ဖြစ်သလိုဆောက်ကာ ချိုးစုအလိုက် အုပ်စုဖွဲ့ပြီးနေကြသည်။ ။

ဝိုင်းဖွဲ့နေထိုင်ကြသော ဓလေ့မို့ လျှို့ဝှက်ချက်ဟူ၍ ကြီးကြီးမားမား မရှိချေ။ မိသားစုတစ်စု၏ နေထိုင်စားသောက်မှုကို အခြားမိသားစုက တိုးလျှိုပေါက် တွေ့မြင်နေရသည်။ ။

သို့သော် တဲအိမ်သာသာ မြေစိုက်အိမ်လေးများ သည် လူကြီးအိမ်ကို အူတိုင်ထားပြီး ဝိုင်းဖွဲ့၍ နေကြလေသည်။ ။ ထို့ကြောင့် ရွာလူကြီးအိမ်သည် မျက်နှာစာလေးဘက်ရှိပြီး ကြီးမားသည်။ ကျယ်သည်။ ခြေတံရှည် အိမ်ကြီးဖြစ်သည်။ ။ ညကပွဲလုပ်ထားသောကြောင့် လူကြီးအိမ်၏ အောက်တွင် မီးကြွင်းမီးကျန်ကို တွေ့ရသည်။ ။

စားကြွင်းစားကျန် အရိုးများကိုလည်း ဟိုတစ်ပုံ ဒီတစ်ပုံ တွေ့ရသည်။ ။ တောင်နံရံကြားမှ နေထွက်လာသောအခါ ရစ်ဆိုင်းနေသော မြူများသည် တဖြည်းဖြည်း လွင့်ပါးပျောက်ကွယ်ကုန်၏။

ပိတ်ထားသော အိမ်တံခါးလည်း ပွင့်သွားပြီး မူးဝေရွာသည် စတင်ပြီး သက်ဝင်လှုပ်ရှားလာတော့၏။ ခါးသည် ဂုန်နီအိတ်စုတ်အခင်းများကြား အိပ်ပျော်နေရာမှ လူသံ သူသံများကြောင့် နိုးလာသည်။ ။

ပြီးနောက် . . . ရုန်းထံရံချပ်ကို ဘေးသို့တွန်းဖယ်လိုက်၏။ ပထမဆုံး
မြင်လိုက်ရသည် က ပွက်ပွက်ဆူနေသော ရေနွေးအိုးဖြစ်သည် ။

“အမေ အဘတောကောင်ရလာလို့ လား”

အိပ်ချင်မူးတူးမေးလျှင် မီးဖိုဘေးထိုင်ကာ အပ်ချည်ဖြင့် အင်္ကျီချုပ်
နေသော အမေက လှည့်ကြည့်လာသည် ။

“ဘယ်ကတောကောင် ရရမှာ လဲ။ မနေ့ညက ရွာမှာ ပွဲလုပ်တယ်
လေ။ မေ့နေပြီလား”

“ဒါဆို . . . အဘရော”

“တောင်ယာထဲ သွားတယ်။ ပြန်လာတော့ ငှက်ကလေးဘာလေး ပါ
လာမှာ ပေါ့။ မင်းအဘက ရေထဲဆင်းမယ်လည်း ပြောသွားတယ်”

ဒါဆို အမေက အဘရလာမည့် ငှက်ကို ရေနွေးဖျောကာ အမွေးချွတ်
ဖို့ ရေနွေးတည်နေခြင်းဖြစ်သည် ကို သဘောပေါက်သွားသည် ။

“အမေ . . . ဘယ်သူမှ မရှိဘူးထင်တယ်”

မျက်ချေးကို တောင်ပွတ် မြောက်ပွတ်လုပ်ရင်း ဟိုဟိုဒီဒီ ကြည့်၏။
လူရှင်းနေ၍ မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည် ။ ခါတိုင်းဆိုလျှင် အသွားအလာရှိ
သည် ။ တောင်ယာသွားတဲ့ လူနှင့် ၊ တောမှ ပြန်လာသူနှင့် သားကောင်ရ
လာသူနှင့် လူစည်ကားလှသည် ။

“အိပ်ရာမထသေးတာနေမှာ ပေါ့။ ညက အရည်က တအားကောင်း
တာလေ။ မှ ဝန်းနေကြရောပေါ့။ ဒါနဲ့ မင်းက ညက မောနန်းကို
ဘာသွားပြောတာလဲ”

“မောနန်းလို ဖြစ်ချင်တယ်လို့ ပြောတာပါ”

“မဖြစ်ပါနဲ့ . . . မဖြစ်ချင်ပါနဲ့ ။ မောနန်းလို မဖြစ်ချင်ပါနဲ့ ။ သာမန်ပဲ နေစမ်းပါ ခါးရယ်။ အရွယ်ရောက် ကြိုက်သူကြိုက်သားတွေပြီး တစ်အိုး တစ်အိမ် ထူထောင်စမ်းပါ။ အများ ထက် မထူးချင်စမ်းပါနဲ့ ”

“ဘာဖြစ်လို့ လဲ အမေ။ မနေ့က သူရဲကောင်းက ဘယ်သူဖြစ်သွားသလဲ။ အင်ဘွမ်တွေလား၊ ခမ်းလား”

“ဘယ်သူမှ မဖြစ်ဘူး၊ အားလုံး သွေးထွက်သံယိုတွေ ဖြစ်ကုန်ကြလို့ ပွဲကို နားလိုက်ရတယ်”

“ဒါဆို မောနန်းရော”

“အပင်အိမ်မှာ ပေါ့”

အပင်အိမ်ဆိုသည် မှာ စည်းဝိုင်းအပြင်ဘက်ရှိ တစ်ခုတည်းသောရို နေသည့် အိမ်ကြီးအိမ်ကောင်းဖြစ်သည် ။ ခိုင်ခံ့သော ကျွန်းပင်ကြီးကို အမှီပြုပြီး ဆောက်ထားသော သစ်လုံးအိမ်ကြီးဖြစ်သည် ။

ရွာတွင် လှပဂေးသည် ဆယ်စုနှစ် နှစ်စုခန့် လွတ်သွားသောကြောင့် ထိုအိမ်ကိုပိတ်ထားတာ ငါးနှစ်ကြာခဲ့ပြီဖြစ်သည် ။ ဆောင်ခတ်၏ အရင့် အရင်လက်ထက်တွင် သူရဲကောင်းရွေးပွဲ ကျင်းပခဲ့ရသေးသည် ။

သို့သော် ရွေးချယ်ပွဲ၏ ထုံးစံအတိုင်း သွေးထွက်သံယိုဖြစ်ကုန်ကြ၍ အသေအပျောက်မရှိစေရန် ပွဲကိုရပ်နားပြီး စည်းပြင်၌ အိမ်ဆောက်ကာ လှပဂေးအရာထားခဲ့သည် ။ သို့သော် ထိုလှပဂေးသည် ယခုနေချိန် အသက်ငါးဆယ်နီးနေပြီဖြစ်သောကြောင့် အပင်အိမ်ကို ပိတ်လိုက်ပြီး လွတ်လပ်စွာ နေခွင့်ပြုခဲ့သည် ။

သို့သော် ထိုလှပဂေးသည် ရွာ၌ မနေတော့ဘဲ တောထဲထွက်သွားခဲ့သည် ။ တောထဲတစ်နေရာတွင် ရှိလိမ့်မည်ထင်ခဲ့သော်လည်း ယခုချိန်

ထိ မည်သူမျှ ထိုလှပဂေးကို မတွေ့ရတော့ချေ။ တောကောင်အဆွဲခံရပြီ လား၊ ဘာလားဆိုတာ ရေရေရာရာ မသိသော်လည်း လူကြီးက လှပဂေး ကို သေစာရင်းထဲထည့်ကာ ဆုတောင်းပေးခဲ့ပြီး ဖြစ်၏။ သို့သော် တစ်စွန်းတစ်စ ကြားရသည် ။ ထိုလှပဂေး ဆောင်ထားသည် ကျောက်ဂူအတွင်း တရားထိုင်နေသည် ဟု ဆိုကြသည် ။

ယခု မောနန်းသည် အပင်အိမ် ရောက်သွားပြီဆိုတော့ လှပဂေးဖြစ် သွားတာပေါ့။ မောနန်းလည်း တစ်နေ့ တောထဲသို့ လူမသိသူမသိ ထွက် သွားလေမလား။

“အမေ . . . ငါ မောနန်းဆီ သွားလည်လို့ ရသလား”

“မသွားနဲ့ . . . အဲဒါ ကလေးတွေသွားတဲ့ နေရာ မဟုတ်ဘူး ”

မသွားနဲ့ ဆိုသောနေရာကိုမှ ခါးသည် သွားချင်မိသည် ။ မလုပ်နဲ့ ဆိုတာကို လုပ်ချင်သည် ။ မောနန်းရှိတဲ့ သစ်ပင်အိမ်ကို လူကြီးတွေ မသိအောင် ရောက်အောင်သွားမည်ဟု ရင်ထဲ တေးမှတ်ထားမိသည် ။

“ရော့ . . . ရေသွားခပ်ခဲ”

အမေက ဝါးကျည်တောက်အဝါရောင်တစ်လုံးကို လှမ်းပေးကာ ဆိုသည် ။ ထို့ကြောင့် ခါးက အမေပေးသော ဝါးကျည်တောက်ကို ဆွဲပြီး တောင်ကျချောင်းရေရှိရာ ကမ်းစပ်သို့ ဆင်းလာ၏။ ချောင်းရောက်သော အခါ ကျောက်ကြားမှ ရေကို ဝါးကျည်တောက်ဖြင့် ခပ်နေသော ခမ်းဝါနု ငုံ့ ဆုံသည် ။

“ရေခပ်မလို့ လား ခါး”

ခမ်းဝါသည် ပြောပြောဆိုဆိုပင် ခါးကို ဦးစားပေးသည့် အနေဖြင့် ဘေးသို့ရှောင်ပေးသည် ။

ခါးကလည်း အားမနာပါးမနာပင် စိမ့်ကျနေသောရေကို ဝါးကျည်
တောက်ဖြင့် ခံလိုက်သည်။ ။

ခါး နားမလည်ပေ။ ခမ်းဝါသည် မောနန်းလောက် ရုပ်မချောသော်လည်း
ရုပ်ဆိုးသူတော့မဟုတ်ပါ။ လူပျိုများ သည် အပျိုများကို တစ်ယောက်ချင်းစီ
ဝေငှမယူဘဲ မောနန်းကိုမှ ဘာကြောင့် လုနေကြသလဲဆိုတာ
ခါး နားမလည်ပေ။

“ခမ်းဝါ . . . နင် မောနန်းဆီ မသွားဘူးလား”

“ညနေမှ သွားမယ်။ မောနန်းက လှပဂေးဖြစ်သွားပြီလေ။ ငါတို့
တွေ့ချင်တိုင်း တွေ့လို့ မရတော့ဘူး”

“ဘာလို့ မရရမှာ လဲ။ သစ်ပင်အိမ်နဲ့ ဘယ်လောက်ဝေးတာလိုက်လို့
”

“ဒါတွေ မင်းနားမလည်သေးပါဘူး ခါးရယ်။ ကြီးတော့မှ နားလည်
လာလိမ့်မယ်”

“ငါ့ကို ဘာလို့ လူကြီးတွေက ကြီးတော့မှ နားလည်လာမယ်ချည်း
ပြောနေကြမှန်းမသိဘူး”

“ရှင်းပြရခက်တဲ့ ကိစ္စမျိုးကြောင့် ပေါ့ဟဲ့”

ခမ်းဝါ၏ အဖြေကို ခါး မနှစ်သက်ပေ။ လိုချင်သောအဖြေကို မရမချင်း
ဆက်မေးရန်ကြံသော်လည်း တောထဲမှ ပြန်လာသော ထဝမ်ရှိကြောင့်
စကားစပြတ်သွားသည်။ ။

သူရဲကောင်းအရွေးခံခဲ့ရတဲ့ ထဝမ်ရှိပေါ့။ ခါးတို့ နှင့် မျိုးနွယ်တူလေ။
ဆွေမျိုးစပ်ပါက ခါးနှင့် ဦးလေးဝမ်းကွဲတော်လိမ့်မည်။ ထဝမ်ရှိရဲ့ အဘ၊
ခါးရဲ့ အဘနှင့် ထဝမ်ထန်းရဲ့ အဘတို့ က ညီအစ်ကိုအရင်းခေါက်ခေါက်

များ ဖြစ်သည်။ ။

“ဝေး ထဝမ်ရှိ . . . တောပြန်စောလှချည်လား”

ခမ်းဝါက နှုတ်ဆက်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ။ ထဝမ်ရှိသည် သွေးစက်စက်ကျနေသော အသားကို နှစ်ထုပ်ခွဲ၍ ကျော၌ လွယ်ပိုးထားသည်။ ။

“ကိုင်းသွားဖြုတ်တာလေ။ ချေတစ်ကောင် မျက်စိလည်လာတယ်ထင်တယ်”

ထဝမ်ရှိသည် ပြောပြောဆိုဆိုပင် ခါးတို့ ကို ဖြတ်ကျော်သွားသည်။ ။

“ခမ်းဝါ . . . ထဝမ်ရှိက သတို့ သားမဟုတ်လား။ ဘာလို့ တောတိုးနေတာလဲ”

“သတို့ သားက ထဝမ်ရှိတစ်ယောက်တည်းမှ မဟုတ်တာ။ သူတို့ ငါးယောက် ဘယ်လိုအလှည့်ကျ ခွဲသလဲမှ မသိတာ”

“သူတို့ က ခမ်းဝါကိုတော့ ဘာလို့ သတို့ သမီးမရွေးတာလဲ”

“မူးဝေ မှာ မောနန်းကအလှဆုံးလေ။ ငါ့ကိုရွေးရင် သူက သူရဲကောင်းမဖြစ်နိုင်ဘူး”

“အခုရော ထဝမ်ရှိက သူရဲကောင်းဖြစ်လို့ လား”

“မဖြစ်ပေမယ့် သူရဲကောင်းရွေးပွဲထဲ ပါခဲ့တယ်လေ။ ကဲ ခါး မင်းရဲ့ ကျည် ရေပြည့်နေပြီ”

ခါးသည် ခမ်းဝါနှင့် စကားဆက်ပြီး ပြောချင်နေသေးသော်လည်း ရေပြည့်သွားသောကြောင့် မအီမလည် ပြန်တက်လာရသည်။ ။ အိမ်သို့ ရောက်သောအခါ အဘက တောမှ ပြန်ရောက်နေပြီ ဖြစ်၏။ အမေသည် ရေကြက်တစ်ကောင်ကို ရေနွေးနှင့် ဖျောပြီး အမွေးနုတ်နေလေ၏။

“ကြာလိုက်တာ၊ ရေတစ်ကျည်သွားခပ်တာ တစ်မနက်ကုန်တော့မယ်”

“ထဝမ်ရှိနဲ့ တွေ့နေလို့ ပါ အမေရဲ့ ။ ထဝမ်ရှိက အသားလာမပေးဘူးလား”

ပြောပြောဆိုဆိုပင် ဘေးချင်းကပ်လျက်ရှိသော ထဝမ်ရှိတို့ တဲကို မျက်လုံးဝှေ့ကြည့်သည် ။ ကွပ်ပျစ်တွင် အသားတစ်ထုပ်သာ တင်ထားသည်ကို တွေ့ရသည် ။

“ဘယ်ပေးတော့မလဲ၊ ချေတစ်ကောင်ရလာတာ မောလုံတို့ အိမ်တစ်ဝက်ခွဲပေးတော့ သူတို့ မိသားစု မလောက်တော့ဘဲနေမှာ ပေါ့”

“ထဝမ်ရှိက ဘာလို့ အသားကို မောလုံတို့ ဆီ ပို့တာလဲ။ မောလုံနဲ့ အမျိုးလည်း မတော်ဘဲနဲ့ ”

“မပို့လို့ ရမလား၊ သူ့သမီးကို ယူထားမှ တော့ သူ့အမေကို စောင့်ရှောက်ရတော့မှာ ပေါ့”

“ဪ... အဲဒီလိုလား”

ရေကျည်ကိုချပြီး အမေ့ကို ငှက်မွေး ကူနုတ်နေမိသော်လည်း ခါး၏စိတ်သည် သစ်ပင်အိမ်သို့သာ ရောက်နေလေသည် ။ အချိန်ပြည့် ပိတ်ထားသော သစ်ပင်အိမ်က ဘယ်လိုမျိုးလဲဆိုတာလည်း သိချင်သည် ။ သို့သော် တစ်ယောက်တည်းသွားဖို့ လည်း မဝံ့ရဲချေ။ အဖော် ခေါ်သွားလျှင် ရနိုင်သည် ။ အဖော်ဆိုတာမျိုး တွေးလိုက်သောအခါ ခါးမျက်လုံးထဲ မောထုံကိုသာ ပြေးမြင်မိသည် ။

မောထုံသည် ခါးနှင့် ရွယ်တူဖြစ်သလို မောနန်း၏ မောင်အရင်းလည်း ဖြစ်၏။ အစ်မနေသောအိမ် မောင်သွားရင် ရတာပဲဟု တွေးသည် ။

ထို့ကြောင့် မောထုံကို အဖော်ညှိဖို့ ဆုံးဖြတ်၏။

“ဟဲ့ . . . ဒါက ဘယ်လဲ”

ငှက်မွေးနုတ်လို့ မပြီးသေးခင်မှာ ထရပ်လိုက်သောကြောင့် အမေ၏ ဟိန်းဟောက်ခြင်း ခံရပြန်သည် ။

“ဘယ်မှ မဟုတ်ပါဘူး၊ မောထုံဆီ သွားမလို့ ပါ”

“မိန်းကလေးချင်း မပေါင်းဘူး။ အားတိုင်း မောထုံဆီပဲသွားနေတယ် ။ ဟိုက ပိန်ရတဲ့ ကြားထဲ ကြာရင် မိန်းမဖြစ်တော့မယ်။ မြန်မြန်ပြန်လာ နော်။ အကင်ကျက်ရင် စားမယ်”

“ဟုတ်”

အမေကျေနပ်စေရန် ဟုတ် တစ်လုံးဆောင်ခဲ့ပြီးဖြစ်၍ ကွယ်ရာတွင် လုပ်ချင်ရာလုပ်နိုင်ပြီ ဖြစ်သည် ။

“ဟဲ့ . . . ဘယ်သွားမလို့ လဲ ခါး”

အချိန်ပြည့် ခါးအပါး တောက်တဲ့ လိုကပ်နေသူက လျှန်းဖြစ်သည် ။ လျှန်းက ခမ်းမျိုးနွယ် ဖြစ်၏။ ခမ်းဝါနှင့် ညီအစ်မတစ်ဝမ်းကွဲ တော်သည် ။

“ထုံဆီ သွားမလို့ ”

“ငါလည်း လိုက်မယ်လေ”

လျှန်းသည် ပြောပြောဆိုဆိုပင် ခြုံပဝါကို ခေါင်း၌ ရစ်ကာ လိုက်လာသည် ။ လျှန်း၏ ခြုံပဝါကို ခါး မုန်းသည် ။ လျှန်းသည် အပျိုလုပ်လွန်းသည် ဟု ခါးထင်သည် ။

“ထုံ ထုံ”

ထုံတို့ အိမ်ဘေးရှိ သစ်စည်ဘေးတွင် ပုန်းကွယ်ကာ ခေါ်လိုက်သော အခါ တဲငယ်ထဲမှ ထုံက ထွက်ကြည့်လာသည်။ ။ ထုံသည် ချေသားကင် ကို ပါးစပ်ဖြင့်ကိုက်ဆွဲပြီး စားနေလေသည်။ ။

ချေသားနံ့ကို မရှူရတာကြာပြီဖြစ်သော ခါးသည် သွားရည်များ ပင် ကျမိသေး၏။

“အေး . . . ဘာလဲ”

ထုံက ပလုတ်ပလောင်းဖြင့် ပြောလာသောအခါ ခါးက ထုံ၏ ခေါင်း ကို ဒွပ်ခနဲမြည်အောင် ခေါက်လိုက်၏။ ပြီးနောက် ထုံလက်ထဲမှ ချေသား ကင်ကို ဆတ်ခနဲယူကာ ပါးစပ်ဖြင့် ကိုက်ဆွဲစားသောက်လိုက်သည်။ ။

မွှေးပြီးချို့သော အရသာက လည်ချောင်းထဲ ချောခနဲစီးသွားသောအ ခါ လက်ကျန်အသားကို လက်ထဲမှ မလွှတ်ချင်တော့ပါ။ သို့သော် မိမိစား သလို လျန်းလည်း စားချင်လိမ့်မည်ဟု တွေးကာ ကျန်အသားကို လျန်း ထံ ပစ်ပေးလိုက်၏။

ထင်ထားသည့် အတိုင်းပင် လျန်းသည် ငှက်ပျောသီးဖမ်းသော မျှော က်တစ်ကောင်နှယ် အသားကို ဖျတ်ခနဲ ဆွဲယူပြီး တစ်လုတ်တည်းသွင်း လိုက်တော့၏။

“ဘယ်ကရသလဲ . . . ချို့လိုက်တာ”

“ဟယ် . . . နင်ကလည်း ညံ့လိုက်တာ၊ ဘယ်ကရရမှာ လဲ။ သူက ယောက်ဖတွေ များ သားပဲ။ သူ့ယောက်ဖတွေ ဆက်သထားတာနေမှာ ပေါ့။ မဟုတ်ဘူး လား ထုံ”

လျန်းက ပလုတ်ပလောင်းဖြင့် အသားကို ဝါးရင်းဆိုသောအခါ ထုံ က ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်ရှာသည်။ ။

“ငါတို့ အိမ်မှာ အသားတွေ ကျပ်တိုက်ထားရပြီ။ အသားက တော်တော်များ တယ်ကွ။ ငါ့အစ်မ နန်းက လှပဂေးဖြစ်သွားတော့ နောက်ဆို ငါတို့ အိမ်က ရိက္ခာအတွက် ပူစရာမလိုတော့ဘူးလို့ အမေက ပြောတယ်”

“မောနန်းဆီ နင်မသွားဘူးလား ထုံ”

“သွားလို့ မရဘူးဟဲ့ . . . အမေက မသွားရဘူးလို့ ပြောထားတယ်”

“အို ဘာဖြစ်လဲ . . . ငါတို့ ခြေထောက်ကို မောလုံက ကြိုးတုပ်ထားတာမှ မဟုတ်တာဘဲ။ ငါတို့ သွားချင်ရင် သွားလို့ ရတယ်။ မောနန်းကို နင် သတိမရဘူးလား”

“ရတာပေါ့ . . . ငါ့အစ်မက သရဲကြောက်တယ်။ သစ်ပင်အိမ်မှာ တစ်ယောက်တည်း အိပ်ရဲပါ့မလားလို့ ငါက စိတ်ပူနေတာ”

“ဟယ် . . . တစ်ယောက်တည်းမဟုတ်ပါဘူး။ နင့်မှာ ယောက်ဖတွေများ တာပဲ။ သူတို့ နဲ့ နေမှာ ပေါ့ကွ”

ခမ်းလျန်းစကားကြောင့် ခါးရောထုံပါ မမြင်ဖူးသူများ လိုစိုက်ကြည့်ကြသည် ။ လျန်း၏ စကားကို ခါးရောထုံပါ နားမလည်ပါ။ လျန်းကလည်း မိမိစကားကို မိမိနားလည်ပုံမရချေ။

“ငါလည်း မသိဘူးနော်၊ ငါ့ကို ခမ်းဝါပြောတဲ့ အတိုင်း ပြောတာ”

“မနေ့ညက နန်း အရမ်းလှတာပဲ။ ငါလည်း ကြီးလာရင် နန်းလိုပဲ ပန်းကုံးစွပ်ပြီးနေချင်တာ”

ခါးသည် ဘာရယ်မဟုတ်ဘဲ ထပ်မံ၍ ပြောပြန်သည် ။

“ငါ အားအကျဆုံးက နန်းပဲ။ နန်းက ဘုရင်မကြီးနဲ့ တူတယ်။ နန်း

က ဆောင်ခတ်ထက်တောင် ချောသေးတယ်။ ဆောင်ခတ်က လူကြီးက တော်ဖြစ်ပြီး နန်းက ဘာလို့ လူကြီးကတော်မဖြစ်ဘဲ သစ်ပင်အိမ်မှာ နေရသလဲမသိဘူး။ ကဲ . . . ငါတို့ သွားကြမယ်လေ။ နင် လိုက်မှာ မဟုတ်လား ထုံ”

“အေး . . . လိုက်မယ်”

ထုံသည် ပြောပြောဆိုဆိုပင် လက်နှစ်ဖက်ကို အင်္ကျီရင်ဘတ်တွင် ဖြစ်သလိုသုတ်လိုက်သည် ။ ပြီးနောက် ခါးနှင့် လျှန်းနောက်သို့ ကုပ်ချောင်းချောင်းလိုက်သွားသည် ။

လူကြီးများ သိလျှင် သေချာပေါက်တားမြစ်မည်ကိုသိ၍ တဲနောက်ဖေးဘက်မှ ပတ်ရှောင်ကာ ပုန်းလျှိုးကွယ်လျှိုး ဖြတ်ကျော်လာခဲ့ကြသည် ။

သစ်ငုပ်တိုအမြင့်ကြီးများကို ခုန်ကျော်သည် ။ ကျွန်းသစ်လုံးကြီးများ နောက်၌ ပုန်းခိုသည် ။ သို့သော် ပွဲပန်းထားကြသည် မို့ ရွာထဲမှ လူများ ငြိမ်ချက်သားကောင်းနေကြသည် ။

တောထဲမှ ပြန်လာသူအချို့နှင့် ဆုံသော်လည်း ကုန်းကွကုန်းကွ လှုပ်ရှားနေကြသော ကလေးသုံးဦးကို ရွာသားများ သတိမပြုမိကြပါချေ။

“ကဲ . . . အပင်အိမ်ကိုတော့ ရောက်လာကြပြီ။ အပေါ်ကို ဘယ်လိုတက်မလဲဟ”

အပင်အိမ်၏ လှေကားသည် မြင့်သည် ။ လှေကားကို တက်ဖူးတက်စ မရှိသူများ ဖြစ်၍ မနင်းရဲချေ။

မူးဝေ၌ လှေကားရှိသောအိမ်သည် ရွာလူကြီးအိမ်နှင့် သစ်ပင်အိမ်သာရှိ၏။ ထို့ကြောင့် ဆောင်မျိုးနွယ်မဟုတ်သူများက လှေကားကို

မနင်းဖူးချေ။

“ဒါနဲ့ တက်မှာ ပေါ့။ ဆောင်ခတ်တို့ က ဒါကို နင်းပြီး အပေါ်ရောက်
အောင် တက်ကြတာပဲ”

“ငါတို့ ကို ဆောင်ခတ်က အပြစ်ပေးရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“ထုံရယ် . . . နင် ဒီလောက် သူရဲဘောကြောင်နေရင် နေခဲ့တော့၊ လို
က်မလာနဲ့ ။ ဒါက နင်တို့ ရဲ့ မောနန်းအိမ်လေ။ မောနန်းက မောင်းချပါမ
လား”

“ဒါပေမဲ့ . . . မောနန်းက အမေနဲ့ တိုင်ရင်ရော”

“နင် နေခဲ့မှာ လား လိုက်မှာ လား။ ဟွန်း . . . စိတ်ကိုမရှည်ဘူး။ နား
ဝေတိန်တောင်နဲ့ ”

ခါးသည် နဂိုကတည်းက တိုပြတ်ပြတ်စိတ်ဓာတ်ရှိသူပီပီ လေးဖက်
ထောက်ကာ လက်ရန်းမပါသော လှေကားပေါ်သို့ တက်သွား၏။

ခါးနောက်မှ လျန်းလိုက်သည် ။ လျန်းနောက်မှ ထုံသည် ကုပ်ချောင်း
ချောင်းပါသွား၏။

“ဟင်”

သစ်ပင်အိမ်ပေါ် ပထမဆုံးရောက်သွားသော ခါး၏ အာမေဍိတ်သံဖြ
စ်သည် ။ ခါးသည် လှေကားဝတွင် ရပ်နေသောကြောင့် လျန်းသည် ဆ
က်တက်လို့ မရတော့ပေ။

“ခါး . . . ဘာဖြစ်လို့လဲ”

လျန်းမေးလိုက်သော်လည်း ခါးထံမှ အသံသည် ထွက်မလာတော့ချေ

“ခါး . . . ဘာဖြစ်လို့ လဲ၊ လျန်း တက်လေ”

ထုံသည် စိတ်မရှည်စွာအော်ပြီး ပိန်သောကိုယ်လေးဖြင့် လျန်း၏ တင်ပါးကို တွန်းရှာသည်။ ။

“နန်း . . . မောနန်း၊ မောနန်း . . . သူ သူ”

ခါး၏ အသံသည် တုန်ယင်လာသည်။ ။ လည်ပင်းကို ကြိုးဖြင့် ရစ်ကာ ထုပ်တန်း၌ တွဲလျောင်းကြီးဖြစ်နေသော မောနန်းသည် ခါးကို မျက်လုံးပြူးပြူးကြီးဖြင့် စိုက်ကြည့်နေလေသည်။ ။

ခါး လန့်နေသည်။ ။ အမြင်အာရုံများ ဝေဝါးစပြုလာသည်။ ။ ဒါ ဒါ မောနန်းမှ ဟုတ်ပါရဲ့ လား။ ပွဲတော်ညတွင် ပန်းကုံးလေး ခေါင်းမှာ စွပ်ပြီး တင့်တယ်ခဲ့သော မောနန်းမှ ဟုတ်ရဲ့ လား။

“မော . . . မောနန်း”

တုန်ယင်နေသော ခါး၏ လက်များ ဆတ်ဆတ်ခါလာသည်။ ။ ခါးကို ယ်ပေါ်တွင် အားတို့ ကို နတ်များ စုပ်ယူသွားသလို ခံစားရသည်။ ။ ခါး မျက်လုံးများ မှေးကျဉ်းလာသည်။ ။

“ခါး . . . ခါး”

လှေကားထိပ်မှ လုံးကျလာသော ခါးသည် လျန်းနှင့် ထုံကိုပါ တိုက်ချသွားလေတော့၏။

“ခါး . . . ခါး”

ထုံ၏ အသံသည် ဝေး၍ ဝေး၍ သွားလေတော့၏။

အခန်း (၃)

ကျောက်တုံးထိပ်တွင် လှသောပန်းကုံးလေးစွပ်ထားလေသည် ။
ဆောင်ခတ်တိုင်ပေးလိုက်သော ဆုတောင်းစကားကို ရွာသူရွာသားများ
က သံပြိုင်သီဆိုနေကြလေသည် ။

“လှပဂေးမောနန်း၊ ကောင်းရာနေရာသို့ ရောက်ပါစေ။ ယနေ့မှ စ၍
မောနန်းသည် အပင်အိမ်နှင့် မသက်ဆိုင်တော့ပေ။ မူးဝေနှင့် မသက်ဆိုင်
တော့ပေ။ ဤနေရာသည် မောနန်း၏ နေရာသာဖြစ်သည် ”

ခါးသည် သံပြိုင်သီဆိုနေကြသူများကို တစ်ယောက်ချင်း လိုက်ကြည့်
၏။ သီဆိုနေကြသူတိုင်း၏ မျက်လုံးများ ထဲတွင် မျက်ရည်တို့ ကို မြင်နေ
ရသည် ။

အင်ဘွမ်ခေါင်၊ ခမ်းမောင်၊ ထဝမ်ရှို၊ ထဝမ်ဆိုင်၊ ဆောင်တက်တို့ သ
ည် မောနန်း၏ မြေစာပုံပေါ်တွင် တောပန်းများကို စိုက်ပျိုးနေလေ၏။
ထုံသည် မောနန်း၏ ကိုယ်စားပြုကျောက်တုံးလေးကို မောနန်းဟု ထင်
နေလေရောသလားမသိ တင်းကျပ်စွာ ဖက်တွယ်ထားသည် ။ ပိန်သော
ထုံသည် သနားစဖွယ်ဖြစ်နေလေသည် ။ ခါးသည် မိမိအပြစ်မကင်းသ
လိုခံစား၏။ ခါးကြောင့် ထုံ ခေါင်းကွဲခဲ့သည် ။ ထုံခေါင်းတွင် ပတ်တီးစီး
ထားရ၏။ သို့သော် သွေးစသွေးနုများ သည် နဖူးပေါ်သို့ စီးကျနေရှာသ
ည် ။

ထုံကို စောင့်ရှောက်ရမယ်၊ ခါးရင်ထဲ တေးမှတ်ထားမိသည် ။

ဘာကြောင့် မှန်းမသိ ထုံကို သနားနေမိသည်။ ။

“မောလုံ . . . မောလုံ”

မြေဇာပုံဘေးတွင် ပုံပုံလေးထိုင်ကာ ငေးငိုင်နေသော မောလုံသည် မလှုပ်မယှက် ဖြစ်နေလေသည်။ ။

“မောလုံ”

ဆောင်ခတ်သည် မောလုံခန္ဓာကိုယ်ကို လှုပ်လိုက်သောအခါ မောလုံသည် မြေကြီးပေါ်သို့ ဘုတ်ခနဲ လဲကျသွားသည်။ ။

“ဟင် . . . မောလုံ မောလုံ”

ဆောင်ခတ်သည် မောလုံကို ပွေ့ချီကာ လှုပ်ခါလိုက်သည်။ ။ သို့သော် မောလုံထံမှ ပြန်ထူးသံမကြားရပေ။ ဆောင်ခတ်သည် မောလုံ၏ နှာခေါင်းဝကို စမ်းကြည့်လိုက်၊ ရင်ဘတ်အနီး နားစွင့်လိုက် လုပ်နေလေသည်။ ။

“မောလုံ”

ဆောင်ခတ်၏ အသံသည် တုန်ပြီးပြာလာသည်။ ။

“မောလုံ”

“ဆောင်ခတ် . . . သူဘာဖြစ်တာလဲ”

“မရှိတော့ဘူး . . . မော . . . မောလုံ သေသွားပြီ”

“ဟာ”

သံပြိုင်ကြားရသော အာမေဍိတ်သံကြောင့် ခါးသည် ထုံကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ။ ထုံသည် ကျောက်တုံးလေးကို မှီကာ လူအုပ်ကြီးကို ငေးကြည့်နေရှာသည်။ ။

ထုံ အားမရှိတော့ဘူးလား။ ထုံ ဘာလို့ ငြိမ်နေရတာလဲ။ ထုံ ဘာဖြစ် သွားတာလဲ။

မောလုံက ဘာလို့ ဒီလိုပုံစံ သေသွားရတာလဲ။ ခါး နားမလည်ပေ။ တစ်ဆက်တည်းမြင်ခဲ့ရသော လူသေနှစ်ဦး၏ ပုံစံကို ခါး မသုံးသပ်တတ် ပေ။ တစ်ဦးက မျက်လုံးပြူးပြီး မတ်တတ်ရပ်ကာ သေဆုံးသည် ။ တစ် ဦးက ငုတ်တုတ်လေးထိုင်ကာ မျက်လုံးမှိတ်ကာ သေဆုံးသည် ။ ထိုနှစ် ဦးသည် သားအမိတော်စပ်သည် ။

သေတယ်ဆိုတာ ဘယ်တော့မှ ပြန်မလာနိုင်တော့သည့် လမ်းကို သွားခြင်းဖြစ်သည် ။ မြေကြီးပေါ် တစ်ချိန်လုံး နင်းခဲ့သည့် အတွက် မြေကြီးကို ပြန်လည်ပေးဆပ်ခြင်းဖြစ်သည် ။

မြေပြင်ကို ကျေးဇူးပြုသောကြောင့် ကောင်းသောဘုံဘဝကို နတ်တို့ က ခေါ်ဆောင်သွားမည်ဖြစ်သည် ။ သို့သော် မူးဝေနှင့် မသက်ဆိုင်တော့ ဟု ဆိုကာ အမိန့်ပြန်ခံရလိမ့်မည်။

ဘယ်ရောက်သွားသလဲ၊ သေတဲ့ လူကို ဘာလို့ မူးဝေနှင့် မဆိုင်တော့ ဟု ပြောကြသလဲ။ မူးဝေရွာသားက မူးဝေနဲ့ မဆိုင်တော့ဘူးဆိုလျှင် ဘယ်လိုနေကြမလဲ။ အမေပြောသလို ဤကျောက်တုံးကြီးအောက်မှာ ပဲ နေကြမှာ လား။ ဘာကိုစားသောက်ပြီး နေကြသလဲ။ အဘပြောသလိုပဲ လူလည်း ကြာလာရင် မြေကြီးဖြစ်တာပဲလား။ ဒါမှ မဟုတ် တစ်ချိန်က မောလုံပြောခဲ့ဖူးသလို နတ်တွေက ခေါ်သွားတာလား။

မြေကြီးအောက်မှာ ရှိတဲ့ လူကို မိုးပေါ်ကနတ်က ဘယ်လိုခေါ်သွား တာလဲဆိုတာ နားမလည်ပါ။ လူကြီးနှင့် လူကြီးကတော်တို့ သေပါက ချောင်းစပ်၌ မီးရှို့သင်္ဂြိုဟ်လေ့ရှိသည် ဟု အမေပြောခဲ့ဖူးသည် ။

မီးရှို့ပါက မီးခိုးသည် ကောင်းကင်သို့ရောက်၏။ ထိုအခါမှ နတ်တွေ

နှင့် တွေ့နိုင်တာ မဟုတ်ဘူး လား။ မြေကြီးထဲကလူက ငရဲမင်းနှင့် သာ
တွေ့နိုင်သည် မဟုတ်ဘူး လား။

ခါးသည် လှချင်သည် ။ လှမှ လူကြီးကတော် ဖြစ်ခွင့်ရမည်။ လူကြီး
ကတော်ဖြစ်မှ သေလျှင် မီးရှို့ခံရပြီး နတ်နှင့် တွေ့နိုင်သည် ဟု ထင်သည်
။

နတ်ဆိုသည် က ဘယ်လိုအရာမှန်းမသိသော်လည်း မိုးပေါ်တွင် နေ
၍ ကောင်းသည် ဟု ထင်သည် ။

လူတို့ သည် နတ်များ အပေါ်သွားခြင်းကို မိုးရေဟု ဆိုကာ မိုးရွာလျှင်
ရေချိုးရသည် ။ နတ်များ ချောင်းဆိုးလိုက်သောအခါ အိမ်များ ပြိုလဲရသ
ည် ။

လူထဲကလူတို့ တွင် လူအများ ထက် ခေါင်းတစ်လုံးပိုသာချင်သော
ခါးသည် ။

*